

Daniel, stravenky, rajče a modřiny

Na 28hodinovce v Roubaix se každoročně sejde velká konkurence, jestliže na některých závodech uvažuji o umístění v první či druhé desítce, tady považuji za úspěch umístění do čtyřicátého či padesátého místa. Původní zdejší ohruh mi nebyl moc sympatický, přestože jsem si na něm před dvěma roky zašel osobní rekord. Nejen nerovný povrch silnic a značné převýšení, které jsme museli přibližně 50x překonávat, ale část okruhu vedla na jedné z hlavních silnic za plného provozu a především velká část okruhu vedla arabskou čtvrtí města, a to bylo občas opravdu nebezpečné.

Vloni pořadatelé přesunuli závodní okruh do parku Barbieux, kde jsme šli téměř celý závod s vyloučením dopravy. Úplně celý ne, protože úvodní velký okruh městem se šel za provozu. Ten ovšem pořadatelé letos zkrátili z 20 na 15km. Že měl okruh v parku perfektní povrch a trochu zrádný profil, to jsem popsal v loňské „Reportáži psané na obrátce“ (hledejte na webových stránkách), a já už byl dávno rozhodnutý, že po loňském nepříliš vydařeném závodě sem musím jet složit reparát.

Tak jsem se stal součástí sedmičlenné české výpravy, což konkrétně znamenalo čtyři závodníky a tři doprovody. Pardubický Jakub Zajíc stále jen sbírá ultrazkušnosti, ten neplánoval jít až do konce, ale česká jednička Zdeněk Simon určitě předem netušil, že pro něj závod skončí po pár hodinách. Když to nejde, tak to prostě nejde. Takže jsme po 50km v boji o český primariát zůstali s Romanem Psůtkou sami dva s nezvyklým luxusem v podobě pětičlenného týmu v zázemí.

Ale to předbímám, vraťme se ještě před start. V předvečer jsme udělali zápis do pamětní knihy za kamaráda Dominika Naumovicze, místního nejlepšího závodníka, který prošel cílem již tři dny před závodem. Navždy...

Pořadatelé měli pro závodníky jako tradičně připraveno stravování od páteční večere až po sobotní oběd, ten jsem ovšem díky pomalejší obsluze dostal na stůl pouhou hodinu před startem, takže jsem si k němu musel dát pivo, aby se mi lépe trávilo. Stejně jako ta obsluha i já jsem pak s plným žaludkem volil pomalejší tempo. Také jsem celý týden předtím měl nějaké dýchací potíže, tak jsem se nechtěl udusit hned na začátku.

Zato Roman vyrazil tak rychle, že když jsem po úvodních 15km dorazil do parku, on šel právě už do dalšího okruhu. Převedeno na čas – po prvních dvou hodinách závodu měl na mne přibližně půl hodiny náskok. To pro něj nemohlo dobře dopadnout. Anebo taky pro mě, kdyby to tempo vydržel. Více než polovinu závodu to vypadalo na tu druhou variantu, ale pak převážila varianta č. 1 a já si tak došel pro prémii 50EUR za nejlepšího českého závodníka. A dalších 50 bylo za celkové 29. místo, což v té konkurenci považuji za super úspěch. Roubaix je už dnes pro mne jediný závod, kde mohu dosáhnout na finanční odměnu, takže tam jezdím rád...

No, nebudu zdržovat podrobnostmi, pětičlenné zázemí vykonalo svoje a já jsem si došel pro svůj druhý nejlepší výkon v životě. Zděnka Simona jsem naprosto udivil, když jsem mu už v polovině závodu oznámil, že ujdu za 24 hodin těsně přes 158km a ona to o 10 hodin později byla pravda. Inu, znám své možnosti a když nepříjde žádná velká krize nebo zranění, tak vím, na co jdu.

Pětičlenné zázemí se ovšem na druhou stranu trochu nudilo, občas spoléhal jeden na druhého, sem tam se vloudila i chybička, takže jsem např. celý jeden tříkilometrový okruh musel odejít s flaškou v ruce, protože mi ji nikdo neodebral, a když jsem si na noc poručil vestu s připravenou muzikou a kapesníky po kapsách, dali mi tu druhou, civilní, a já jsem si mohl do uší místo sluchátek strčit tak leda stravenky, které mi zbyly v kapse od oběda. Ani tu tradiční kapku u nosu jsem si do nich neutřel...

V mém snažení mě vždy značně podpoří, když se se mnou může někdo kus projít, většinou jdu úplně sám. Tentokrát se kromě lidí z týmu připojil na pár okruhů i Belgičan Daniel Glineur, který bydlí nedaleko a přijel se na nás podívat. To je bývalý belgický reprezentant, který dodnes patří mezi světové houslové virtuosy, a protože hudbu studoval mj. i v Praze, mluví velmi dobře česky a známe se již přes 30 let. V noci se pak ke mně na chvíli připojil i neznámý pán v bílém obleku a bílém klobouku, ale kosu sebou neměl, tak jsem byl klidný.

Hrdinkou závodu byla pro mne ruská slečna Žanna, která dosud vždy vystupovala jako doprovod Olgy Borisové, a tentokrát nastoupila do závodu. Protrpěla si to neuvěřitelným způsobem, její oči při každém míjení se na trati vyloženě prosily „zbavte mne toho utrpení“, občas šla skoro na místě, ale nevzdala!

Když jsem v roce 2011 na trati Paříž –Colmar procházel jednou z krizí, kdy už nemám ani chuť na něco k jídlu, nabídl mi jeden z kamarádů, poněkud neznalý poměrů, rajče. No to by mne zabilo... Od té doby si ale tento vtíp často připomínáme. Až dosud jen slovně. Jaké pak bylo moje překvapení, když asi dvě hodiny před koncem ke mně přiskočili Zdeněk s Karlem a každý mi do jedné ruky vrazil rajče. A jaké bylo jejich překvapení, když jsem jedno snědl. Ono před koncem závodu už mi nemohlo ublížit, tedy kromě toho, že jsem si pokecal vestu, kalhoty i boty.

No a jedno překvapení mne čekalo ještě po závodě, když jsem sundal boty. Kromě drobných otlaků z vlhka žádný puchýř, zato ale obrovské modřiny na nártách, jako když mne přes ně někdo mlátil. Hodně jsem si totiž utáhl boty...